

Mirjam Oldenhave

Mees Kees

De rekenrap

Met illustraties van Rick de Haas

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Nepalsrev

9

Ik werd wakker van de kerkklok die negen keer sloeg. Negen keer!

‘O, nee!’ schreeuwde ik. Ik trok mijn schoenen aan en rende naar beneden. Aankleden hoefde niet, want ik had per ongeluk in mijn kleren geslapen. Deur open, wegwezen.

Rennen, rennen! Ik had steken in mijn zij alsof er een mes in zat, maar ik liep gewoon door. Drie minuten later was ik op school.

Ik moest even bijkomen, want ik hijgde als een gek. Toen duwde ik zachtjes tegen de deur.

Dicht.

Wat nu? Aanbellen? Maar dan moest ik een briefje halen bij Dreus, de directrice. En ik kan je vertellen, dat is echt geen lolletje! Zij heeft namelijk een tarwewrat op haar wenkbrauw met zes haren erop. En daar mag je natuurlijk niet steeds naar kijken. Moeilijk man! Schiet maar eens een kanon naast iemand af terwijl je zegt: ‘Niet naar luisteren!’

Ik keek naar boven. Hé, ons lokaal was donker! Maar wacht eens, alle lokalen waren donker... En er stonden ook helemaal geen fietsen!

Was het soms weekend? Ik keek naar de straat, naar de huizen...

En ineens snapte ik het: ik was niet te laat, maar veel te vroeg. Ik had me verslapen, maar dan omgekeerd. Nepalsrev.

Oef, soms kunnen de dingen zó meevallen! De kerkklok had helemaal geen negen keer geslagen. Die laatste twee had ik erbij gedroomd! Of misschien wel de laatste drie. Mooi slim

van mezelf, nu had ik lekker veel tijd. Om te beginnen ging ik maar eens een rondje over het lege plein lopen.

‘Hier ziet u Tobias, de enige jongen van de school die de ramp heeft overleefd,’ mompelde ik.

‘Kra!’ hoorde ik. Het kwam uit de grote boom. Die kraai dacht zeker: Huh? Zijn ze er nu al?

‘Wrat in je vla!’ riep ik terug.

‘Kra!’

‘Haren in je spa!’

Ik lachte hard om mijn eigen grap. Als je alleen op de wereld bent, zul je wel moeten, namelijk.

‘Kra!’

‘Hou je taai, kraai!’ riep ik.

Mijn vriend Sep kan wél leuke grappen verzinnen, maar ja, die was er niet. Kwam hij maar per ongeluk een uurtje eerder op school. Of nog liever: kwam mees Kees maar extra vroeg! ‘Hoi Tobias!’ zou hij zeggen. ‘Kom maar gauw, we beginnen met bijles geschiedenis.’ Bij hem betekent dat samen de Asterix lezen.

Ik ging op een bank onder de boom zitten. Het was saai en ik moest plassen.

‘Kra!’

En die kraai, die bleef maar...

Hé, wacht eens even! Ik had per ongeluk een rap gemaakt!

*Het is saai en ik moet plassen,
en die kraai, die blijft maar krassen.*

Was Winston er maar, hij zit ook in mijn klas en hij is een rapper. Je kunt ook *repper* schrijven, dat rekent mees Kees goed, en daarom is hij de fijnste meester van het heelal.

Pff, ik werd onderhand keiziek van het wachten. Keiziek kun je omdraaien, dan blijft het hetzelfde. Tarwewrat ook. Niet de wrat zelf, hoor, maar het woord. Repper ook, probeer

het maar eens. En o ja, Anna ook. Ik wou dat ze kwam, samen met Hasna, op wie ik ben. Hasna is het mooiste meisje van de wereld. Ik trouw met haar als we achttien zijn. Sep is ook op haar, maar toch mag ik met haar trouwen. Zo is Sep.

Pff, hoe langer ik daar zat, hoe meer ik iedereen ging missen. Ook Jackie met haar grote bekkie. Zelfs, ja zelfs Fred de beukbaviaan miste ik een beetje. Een piepklein beetje maar, hoor!

‘Kra.’

Ik stond op en keek omhoog. Daar zat hij, een slordig frommel-kraaitje. Ik spreidde mijn armen en deed zo goed mogelijk een boom na. Ik hoopte dat hij op me kwam zitten. Maar ja, je kunt zo veel hopen in het leven. Ik hoop me suf, maar helpen, ho maar!

‘Ik ben een boom,’ zei ik met een lage stem.

Het kraaitje knipperde naar me. ‘Tk,’ deed hij.

‘Nee hoor,’ zei ik gauw. ‘Ik ben gewoon een jongen en ik heet Tobias.’

En toen... sprong hij! Hij vloog dus niet, maar hij sprong met zijn pootjes omlaag, zoals je van de hoge duikplank springt. En hop, daar zat hij, op mijn schouder.

Een minuut of tien bleef ik doodstil staan, van geluk, maar ook om hem te laten wennen. Daarna liep ik voorzichtig naar de bank. Hij hipte wel zenuwachtig heen en weer, maar hij vloog niet weg.

‘Prr,’ hoorde ik. Zijn maagje! Hij had honger! Of was het mijn eigen maag? Dat kon ook.

‘Nog even geduld. We beginnen elke ochtend met het voedselproject,’ vertelde ik. ‘Dan mogen we ons brood vast opeten. Ik heb nooit brood, maar de moeder van mees Kees maakt voor mij altijd een boterham met een omeletje. Weet je wel hoe lekker dat is! Jij krijgt straks de helft, oké?’

‘Tk.’

Tk betekende okidoki, zo veel had ik al begrepen.

‘Eigenlijk is mees Kees maar een stagiair,’ vertelde ik. ‘Dus hij moet zelf ook nog naar een school waar je leert hoe je meester wordt. Maar onze juf werd ineens zwanger, dus hij is nu invalmeester. Snap je?’

Misschien knikte hij, ik kon niet zo ver opzij kijken.

De kerkklok sloeg zeven keer. Mooi zo, nog maar anderhalf uur wachten.

Tokkie

13

Van onze groep kwam Jackie als eerste op school.

‘Er zit een mus op je schouder,’ zei ze.

Ik moest lachen. ‘Het is een kraai!’

‘Alsof ik dat niet weet,’ zei ze snel. ‘Kleine kraai, zeg!’

Toen kwam Sep.

‘Tobias heeft een kraai!’ schreeuwde Jackie over het plein.

Ja hoor, Jackie de lopende luidspreker.

‘Wojoo, Tobias!’ Sep keek vol bewondering naar mijn schouder.

‘Hij heet Tokkie,’ zei ik trots. Ik verzon het ter plekke, maar toch was het waar. Dat kan.

‘Wist ik allang,’ zei Jackie.

‘Neem je hem mee naar binnen?’ vroeg Sep.

Ik keek naar de deur. Inspecteur Dreus stond alweer klaar. Zij doet altijd of ze iedereen wil groeten, maar eigenlijk staat ze te controleren of er geen kraai op je schouder zit.

De volgende uit onze klas die op school kwam was Tom. Tom weet alles, álles. Als je vraagt hoe oud hij is, antwoordt hij niet hoeveel jaar, maar hoeveel minuten. Zo goed kan hij rekenen. Mees Kees heeft het wel eens nagerekend op een machientje, en het klopte echt. Behalve dat het natuurlijk weer een paar minuten later was geworden.

‘Tobias heeft een kraai,’ zei Jackie.

Tom schudde zijn hoofd. ‘Dat is een kauwtje. Die zijn intelligenter dan kraaien, hun herseninhoud is gemiddeld vijf keer groter.’

‘Ha ha!’ riep Jackie tegen mij. ‘Jij dacht een kraai!’

Je mag geen meisjes slaan, dus ik haalde mijn schouders op. Hup, weg vloog Tokkie!

‘Nee, Tokkie, blijf!’ riep ik.

Hij fladderde een tijdje boven ons en vloog toen naar de boom.

14

‘Bedankt hoor, Jackie!’ zei ik woedend.

‘Graag gedaan,’ antwoordde ze. Maar ze zei het zachtjes, en dat betekent bij haar: ‘Sorry.’

We renden naar de boom.

‘Tokkie!’ riepen Sep en ik.

Jackie probeerde in de boom te klimmen, Tom stond zo te zien bladeren te tellen... Maar wat we ook probeerden, Tokkie was echt verdwenen.

Toen kwam Fred de beukbaviaan erbij staan. ‘Waar kijken jullie naar?’ vroeg hij.

‘O jongens, laat maar, hij is hier!’ zei Sep. ‘Hoi Fred, we zochten je.’

Ik moest eigenlijk huilen om Tokkie, dus ging ik maar héél hard lachen.

‘Ik beuk je straks,’ zei Fred tegen Sep.

‘Voor jou zeker,’ antwoordde Sep stoer. Dat sloeg nergens op, maar dat kwam doordat hij bang was. Fred is namelijk heel erg sterk. Zo rustig mogelijk slenterde Sep naar de deur. Geloof me maar, als je uit jezelf in de buurt van Dreus gaat staan, ben je echt in doodsnood.

Toen ging de eerste bel. Ik keek nog één keer omhoog. Bladeren, takken, maar geen Tokkie. Ik was hem kwijt.

Mees Kees zat al in de klas, maar hij hoorde ons niet want zijn mp3-speler stond aan.

‘...and forever!’ zong hij.

‘We zijn er, mees!’ Aukje tikte op zijn rug.